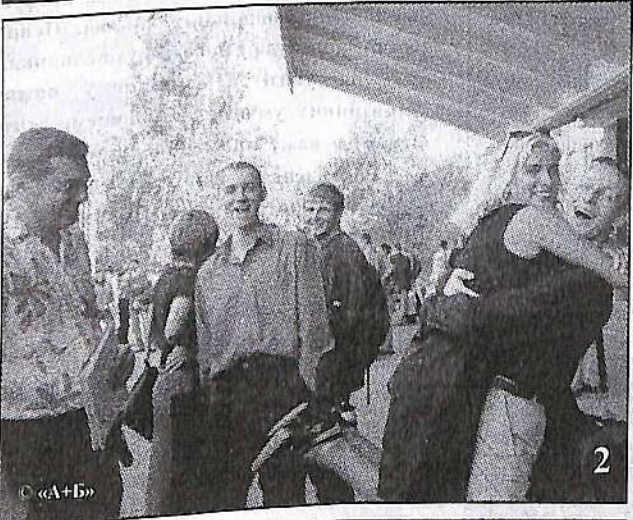

А+Б архітектура будівництво

Київський національний університет будівництва і архітектури

З НОВИМ НАВЧАЛЬНИМ РОКОМ!

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Усіх своїх читачів газета «А+Б» вітає з початком навчального року - першого студентського року для наших першокурсників!

Любі наші першокурсники! У ваше життя прийшла неповторна й незабутня пора - студентство. Ця пора неповторна тому, що період змужніння і становлення *співпадає* з наполегливим засвоєнням базових знань з обраного фаху. Вона неповторна ще й тому, що ваш перший науковий пошук, можливо, *співпадає* з першим коханням. А на перше побачення ви підете, знехтувавши, напевне, першим семінарським заняттям. Багато чого буде для вас уперше!..

Уперше самостійно доведеться виконати лабораторну роботу чи скласти реферат, розробити проект чи написати програму...

Уперше випаде нагода впевнено довести свою правоту, справедливість своїх міркувань професорові чи переконати однокурсника у хибності першого самостійного рішення...

Уперше ви спробуєте зробити рішучий крок до реалізації своїх планів і намірів, уподобань і сподівань у колі нових друзів - студентів КНУБА.

Пощастить вам учитись у згуртованому колективі чи ні - залежить тепер від кожного з вас. Подивіться довкола і з'ясуйте, чи пристали ви до групи однодумців, на чию підтримку розраховуватимете все життя, чию відданість шануватимете, чию дружбу збережете назавжди, чию довіру не зрадите ніколи, чиєю вродою або розумом пишатиметесь, на чие розуміння відповідатимете щирістю і вдячністю?!

Ми живемо в час грандіозних змін і виснажливих негараздів, коли поряд чимало спокус і зваб, розмаїття розваг, безліч подій... Скільки непізнаного! Скільки незвіданого! Чому віддати перевагу? Як утриматись від другорядного чи зайвого? Як визначити найголовніше? Як переконатися себе, що *першочергове й найважливіше* у теперішньому житті - це навчання?

Від необміркованих кроків і вчинків вас утримає й зупинить, дорогі першокурсники, *усвідомлення* того, що **ВИ** - студенти національного університету будівництва і архітектури!

БАЖАЄМО ВАМ УСПІХІВ НА ОБРАНІЙ ШЛЯХУ!

Фото 1: Свято *Посвячення в студенти*: першокурсники факультету СТФ Ганна Черних, Олексій Лисенко та будівельного факультету Наталя Димко, Роман Ганасевич.

Фото 2: Зустріч членів команди КВВ університету Маші Шинкаренко (ТВ-32), Євгена Кузьменка (МО-33), Олексія Бондаренка (ПЦБ-54) та Олега Ткачова (АТП-21).

Фото 3: Зустріч четвертокурсників факультету АБВ після канікул.

А. ТУГАЙ:

«НЕ ШУКАЙТЕ ЛЕГКИХ ШЛЯХІВ! ПЕРЕМАГАЙТЕ!...»

30 серпня. Близько 10-ї години ранку. Студенти бадьорою вервечкою весело прямують до актового залу. Це наші першокурсники. Вони поступово заповнюють зал і балкон. Легкий шум повзе залам і парешіть змовкас. У залі дзвінка тиша. Фаифари враз порушують цю урочисту тишу: розпочинається традиційне свято посвячення в студенти.

- Будівництво - одна з найдавніших галузей людської діяльності. Протягом тисячоліть людство накопичувало досвід і розвивало будівничу справу. Історія будівельної галузі в Україні тісно пов'язана з ім'ям нашого університету та іменами наших визначних учених. Київському національному будівельному університету будівництва і архітектури в цьому році виповнюється 70 років, - розпочали свою розповідь про КНУБА ведучі урочистого зібрання, третьокурсники Світлана ГРИБОК (МО-32) і Максим СТАНКЕВИЧ (МБГ-31). - Наш університет підготував понад 60 тисяч фахівців, у тому числі для 80 країн світу. Зараз у КНУБА працюють 108 докторів наук, професорів і понад 360 кандидатів наук, доцентів. Крім того, у нас викладає 70 лауреатів Державної премії, 2 Герої Радянського Союзу, багато Заслужених діячів науки та архітектури.

- Наш університет - відомий центр будівельної науки, що зробив вагомий внесок у вітчизняну й світову науку в галузі будівництва і архітектури, - продовжують ведучі. - Тому завітали до нас сьогодні почесні гості: перший заступник голови Київської міської держадміністрації, заслужений будівельник, кандидат технічних наук В'ячеслав Телісфорович СТАШЕВСЬКИЙ, головний архітектор нашої столиці Сергій В'ячеславович БАБУШКІН, голова держадміністрації Залізничного району Києва Валерій Григорович ТИТАРЧУК.

Молодь, яка прийшла сьогодні вчитися, завтра продовжуватиме будувати нові міста й села, зводити сучасні будинки. Саме сьогоднішні студенти будуватимуть нову, незалежну Україну.

Із щирими словами звернувся до студентів ректор Анатолій Михайлович ТУГАЙ, який свого часу був першокурсником і випускником КНУБА. Тепер він заслужений працівник народної освіти країни, член-кореспондент Академії педагогічних наук, Голова Ради ректорів Київського регіону, професор. Ректор вітає першокурсників зі вступом до КНУБА: «Долю нашого університету, здобутки його вихо-

К Л Я Т В А

Ми обрали цей шлях у житті, мріючи про щасливе майбутнє. Перший крок до здійснення мрій - Київський національний університет будівництва і архітектури. Відчуваючи особливу відповідальність перед батьками, викладачами університету і Батьківщиною,

УРОЧИСТО ПРИСЯГАЮ:

- Сумлінно виконувати обов'язки студента;
- набути глибоких знань, щоб стати справжнім фахівцем своєї справи;
- з повагою ставитись до традицій університету і до викладачів;
- досягти певних успіхів у спорті та творчості;
- пронести вогонь студентського завзяття через все життя

П Р И С Я Г А Ю С Ь !

ванців ми вручасмо сьогодні у ваші руки», - говорить Анатолій Михайлович. - Наші випускники - гарні фахівці, тому займають найвищі посади. Вони прославили наш університет, бо мають ґрунтовну підготовку. Та, щоб ви стали саме такими фахівцями, шановні, - продовжує ректор, - потрібна ве-

личесна праця, навіть дещо виснажлива...

І ось так напружено працювати - з першого й до останнього дня навчання. Набуті ЗНАННЯ вам необхідно буде показати під час екзаменаційних сесій, де їх справедливо оцінять викладачі. Ви прийшли в університет не для того, щоб безтурботно провести студентські роки. Вам конче потрібні ЗНАННЯ, які визначать рівень вашої фахової підготовки і допоможуть стати знавцями своєї справи.

У нашому університеті вас навчатимуть викладачі-науковці. В КНУБА 6 факультетів, а також факультети довузівської підготовки, підвищення кваліфікації викладачів вищої школи, підготовки іноземних студентів. У КНУБА є і факультет перепідготовки викладачів, є також і Центр дистанційного навчання університету міста Хаген (Німеччина).

Таким чином, КНУБА - це багатофункціональний навчальний заклад. Непростою пізніше буде і робота будівельника. Я маю на увазі не працю у важких кліматичних умовах: під дощем, снігом, вітром; я кажу про відповідальність, яка буде покладена на ваші плечі після отримання диплому інженера. Тому й такі жорсткі вимоги ми ставимо до студентів! Ми зробимо все, щоб ви опанували ЗНАННЯМИ і могли розв'язувати професійні завдання, які в майбутньому стоятимуть перед вами. Отже, нелегким буде ваше життя. І прошу вас: не шукайте легких шляхів... Змагайтесь, перемагайте в олімпіадах і конкурсах! Відчуйте себе переможцями! Наполегливо вчіться! Через 5 років я дуже хочу вручити всім вам дипломи!».

На мій погляд, існує в нашому університеті гарна традиція: перший студентський квиток вручає студентові сам ректор. Сьогодні А.ТУГАЙ вручив його студенту факультету АБВ Сергію НІКІТЬОНКУ, який закінчив технікум з відзнакою.

Перший дзвінок сповіщає про початок нового, непростого і водночас найкращого періоду життя - студентства!

І. ГЕРАЩЕНКОВА.

Фото 1 : ректор А.Тугай знайомить першокурсників з вузом.

Фото 2 : Посвячення в студенти. © «А+Б»

ЧОМУ ВИ ОБРАЛИ БУДІВЕЛЬНИЙ?

Перед початком традиційного ПОСВЯЧЕННЯ в студенти з таким питанням ми звернулися до першокурсників Сергія ФЕСАНА, студента I курсу факультету автоматизації будівельного виробництва, (спеціальність АТП) та Оленки ШКАРБУТИ з цього ж факультету (спеціальність ІТЕП).

- Скажіть, Сергію, Ви справді хотіли вступити в будівельний університет?

- Я бажав вступити саме сюди, в КНУБА! І щасливий, що поступив!

- Значить Ваші сподівання здійснилися?

- Я думаю, мені пощастило, бо я зумів зосередитись і серйозно підготуватись до іспитів.

- А чому Ви вибрали цю спеціальність?

- Мене приваблюють комп'ютерні спеціальності.

- І в нього тут брат вчиться, - підказує студент, який сидить поруч.

- Так, мій брат учиться тут.

- А на якому факультеті?

- На цьому ж факультеті АБВ, на III курсі. Він теж обрав спеціальність ІТЕП.

- Сергію, хтось з ваших родичів чи знайомих навчався в нас?

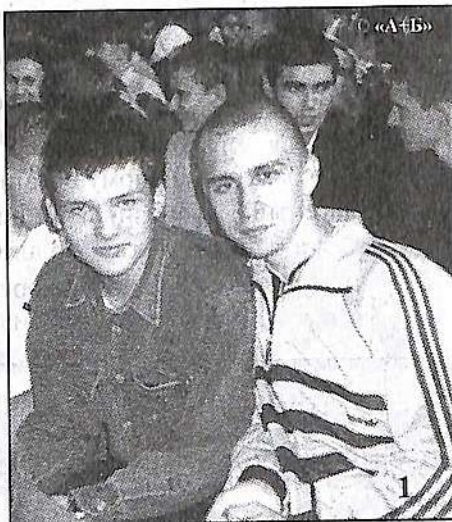
- Батьки вчилися.

- Коли вони закінчили наш вуз?

- Мама, здається, в 1978 році, а батько тоді закінчував ще аспірантуру.

- Ви стали студентом одразу після школи?

- Я закінчив технічний ліцей Шевченківського району без трійок, тому я вступав за співбесідою.

- Чи хтось з випускників вашого ліцею теж вступив до КНУБА?

- З нашого ліцею практично всі вступили. Я знаю осіб з п'ятнадцять на факультеті ПЦБ.

Звертаємось до Олени ШКАРБУТИ:

- Чому Ви обрали саме КНУБА?

- Мої батьки закінчили цей вуз, і я

вирішила гідно продовжити нашу сімейну традицію.

- Ви киянка?

- Ні, я з Луцька.

- Де тепер працюють Ваші батьки?

- Мої батьки працюють за фахом.

- А коли вони закінчили КНУБА?

- Мама закінчила вуз 15 років тому, а батько трохи раніше.

- Оленко, Ви мріяли саме про цю спеціальність?

- Зовсім ні! Тому що закінчувала школу з англійським ухилом. А потім... все-таки вирішила наслідувати справу батьків. Мама моя працює програмістом, роботою задоволена, тому і я намагатимусь освоїти цей фах.

- А Ви пробували скористатися новими правилами і вступати одночасно в декілька вузів?

- Так. Я вступала і до КПІ. Та обрала наш університет, тому що КПІ мені не дуже сподобався...

- Яку кількість балів Ви набрали під час випробувань?

- Я закінчила школу з медаллю, однак за співбесідою не пройшла, тому складала іспити. Набрала максимальну кількість балів і стала студенткою, хоча було дуже важко. Шкода тільки, що гуртожиток не дуже затишний, але жити тут, звісно, можна.

Фото1 - Першокурсник факультету АБВ Сергій ФЕСАН (зліва);

Фото 2 - Олена ШКАРБУТА.

Фото ©«А+Б»

ЦИФРИ І ФАКТИ

- Київський національний університет будівництва і архітектури забезпечує підготовку фахівців з вищою освітою за освітньо-кваліфікаційними рівнями: бакалавр, спеціаліст, магістр.
- Військова кафедра КНУБА здійснює підготовку офіцерів запасу - фахівців з питань надзвичайних ситуацій.
- 2110 випускників отримали 2000 року дипломи фахівців з вищою освітою.
- Серед них - 1179 випускників з повною вищою освітою (магістри, спеціалісти), 17 - студентів-іноземців; 60

фахівців отримали дипломи з відзнакою.

- 1000 випускників освітньо-кваліфікаційного рівня - спеціаліст; а 179 - магістр. Дипломів з відзнакою отримали 35 осіб.
- 931 випускників з базовою вищою освітою - бакалавр; 18 з них - студенти-іноземці. Дипломи з відзнакою отримали 58 осіб. За підсумками навчання на кафедрі з підготовки офіцерів запасу - 261 спеціаліст з питань цивільної оборони здав державні іспити й представлений до отримання офіцерських звань.

ВІТАЄМО!

Від усього серця вітаємо з ювілеєм
проректора університету, професора кафедри МБ

**Миколу Миколайовича
О С Е Т Р И Н А**

Щиро бажаємо нашому організатору навчальної роботи,
інтелігентній, доброзичливій і чуйній людині, вимогливому
та принциповому керівнику міцного здоров'я,
особистого щастя, творчих успіхів у роботі!
ДРУЗИ, КОЛЕГИ, СТУДЕНТИ

ЮБІЛЯР ПРО СЕБЕ:

«...ЩАСЛИВИЙ, ЩО СЬОГОДНІ ВПЕВНЕНО МОЖУ СКАЗАТИ, Я САМОРЕАЛІЗУВАВСЯ...»

Н. Н. ОСЕТРИНУ

Постучали обережно
В двері все ШЕСТИ ДЕСЯТКОВ лет
И спросили:
К тебе можно?
Дай-ка искренний ответ:
Ждал ли ты гостей незваных?
Рад не рад ли видеть нас?
Так давно и так недавно,
Помнишь, бегал в первый класс...
Как не помнят годы эти
С горьким привкусом войны –
Недокормленные дети,
Духом только и сильны.
Но учились, не ленились,

Возрастал потенциал,
И мечта осуществилась -
Ты в КИСИ студентом стал.
Знал ли каменщик тот юный,
Что кирпич за кирпичом,
Напрягая сердца струны,
Он судьбы построит дом!
Безупречна эта кладка,
Эстетична и прочна,
Нет ни трещин, ни усадки,
И дорога к ней чиста.
А по жизни половина,
Что средь многих отыскал,
С редким именем Галина
Гасит редких бед накал.

На ноги уж стали дети,
Их успехи для родных
Радость большая на свете,
Счастье, вложенное в них.
Что еще для жизни надо?!
Есть в душе аккордов звук,
Друг-коллега тоже рядом
И ракетки мягкий стук.
Постучали осторожно
В двері все шесть десятков лет...
Юбиляр ответил:
- Можно!
Хоть нести свой груз и сложно,
Но претензий к жизни нет!

Т. ДЕМБИЦКАЯ

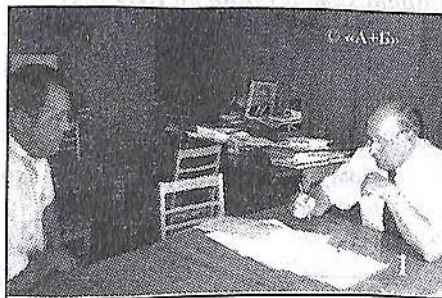
ВСТУПНІ ІСПИТИ В КНУБА

ХРОНІКА ПОДІЙ

7 липня 2000 року. П'ятниця. Передостанній день прийому документів до Київського національного університету будівництва і архітектури.

Перший поверх. Біля аудиторії 112а варко від людських дихань. Зараз, о 12.00, абітурієнти стоять у черзі на реєстрацію документів, консультацію членів приймальної комісії щодо правил вступу в КНУБА. Їх тут, за моїм підрахунком, 150 чоловік - заповнений майже увесь коридор...

...12 липня. Серeda. День прийому ректора КНУБА з особистих питань. І тут безліч народу: абітурієнти та їхні батьки, котрі прийшли до ректора з різноманітними запитаннями. В кабінеті ректора Анатолія Михайловича ТУГАЯ часто дзвонить телефон. Питання задаються й по телефону. Відвідувачі змінюються один за одним. Та відповідь одна: «Об'єктивність на екзамені буде гарантована! Іспит - це випробування, коли треба зібрати волю і продемонструвати знання».

...17 липня. Понеділок. Ми знаходимося в аудиторії 220 на екзамені з математики на спеціальність ІУСТ - «інформаційні уп-

равляючі системи та технології» факультету автоматизації будівельного виробництва. Іспит з математики приймають професори Н.ФЕДОРЕНКО та Л.ПЕЛЕВИН.

Сьогодні тут 100 абітурієнтів. Більше половини вступників вже прийнято до КНУБА за результатами співбесіди. Коли іншим не поталанило на співбесіді, то вони вирішили взяти участь в іспитах. Абітурієнти наважились взяти участь у конкурсі, а конкурс значний - 20 осіб на одне місце.

Тоді ж, на будівельному факультеті, в 12-ій групі ПЦБ (аудиторія 407) також проходив усний екзамен з математики. Конкурс на ПЦБ - 2.2 особи на одне місце. Комісію з математики складають наші викладачі А.КУЗНЕЦОВ, В.ТУРЧИН, Ю.ФІЛОНОВ, А.КИРИЧЕНКО. Організаційні питання розв'язує С.МАТВІЄВСЬКИЙ.

Фото 1 - День прийому ректора з особистих питань.

Фото 2 - Екзамен на спеціальність ПЦБ.

Я. ЯКИМІВ:

«КОНКУРС ВЕЛИКИЙ, ТА РІВЕНЬ ЗНАНЬ ЗНИЗИВСЯ...»

Екзаменаційні випробування закінчились. Студентський квиток у руках найщасливіших. Цього року абітурієнтів чекало нововведення. За новими правилами вступники могли випробувати свої сили одразу в кількох вузах: дозволено було подавати до приймальної комісії копії, а не оригінали атестатів.

Ми попросили секретаря приймальної комісії КНУБА Ярослава Михайловича ЯКИМІВА прокоментувати результати прийомних екзаменів.

- У зв'язку з тим, що вступники мали можливість вступати до кількох навчальних закладів одночасно, у нас збільшилась кількість абітурієнтів приблизно на 1000 осіб. Отже, 2000 року 2593 абітурієнти подали заяви до КНУБА. До речі, деякі вступники подавали заяви і до нас на дві спеціальності одразу.

- Це ж величезне напруження!..

- Що вам сказати?! З самого початку прийому документів, тобто з 8 червня і до 27-28-го, напливу не було. Все розпочалося після 29 червня і тривало до 8 липня, коли школярі закінчили школу. За день ми приймали 300 - 350 заяв від абітурієнтів, а раніше максимум було 100 - 120.

- Як все це витримали члени приймальної та предметних комісій?

- Впорались однак! Кількість екзаменаторів у комісіях була та ж сама, а вступників набагато більше - конкурс значно підвищився! Отже, і секретаріату дісталося, й самі вступні іспити тривали довше, тобто якщо раніше вони продовжувались до 16-ї, то тепер до 19-20-ї годин.

- Чи були якісь зміни в складанні вступних випробувань?

- Так, у 2000 році замінено письмовий іспит з математики на усний, а на напрямі підготовки «архітектура» проводили тестування з математики.

- До речі, Ярославе Михайловичу, за правилами прийому на I курс КНУБА зараховуються призери Все-

українських учнівських олімпіад з базових дисциплін. Чи багато у нас таких призерів?

- Так. Весною, в травні, перед вступними випробуваннями до КНУБА була проведена Комплексна олімпіада з математики та української мови. В ній взяло участь близько 320 учнів навчального комплексу «Будівельник», який очолює наш вуз, слухачі підготовчого відділення та курсів нашого університету, учні шкіл, гімназій, ліцеїв. Таким чином, 48 призерів цієї олімпіади було зараховано до КНУБА. Ми ж сподівалися на кращий результат.

- Ярославе Михайловичу, чи з'явилися в університеті нові спеціальності?

- Ні, хоча на спеціальність «Геодезія» введено нову спеціалізацію - «Геоінформативні системи і технології» (ГИС). Профіль фахівця - геодезичне забезпечення при вишукуванні, проектуванні, будівництві й експлуатації інженерних споруд, виконання високоточних геодезичних робіт при монтажі будівельних конструкцій та технологічного устаткування, збір просторових даних засобами супутникових і наземних вимірювань електронними приладами тощо.

- Ярославе Михайловичу, ми знаємо, що за держзамовленням на денну форму навчання в КНУБА приймають 940 осіб. Скажіть, будь ласка, скільки абітурієнтів стали нашими першокурсниками, прой-

шовши лише співбесіду?

- Цього року зараховано на I-й курс за співбесідою близько 600 осіб. Виявили ж бажання пройти співбесіду 1497 абітурієнтів, тобто в 2,5 рази більше. Ті, кому не поталанило бути зарахованим за результатами співбесіди, наважились складати іспити. Таких у нас було 1993 осіб.

- А скільки ж було зараховано?

- 340 чоловік.

- Ярославе Михайловичу, назвіть факультети та спеціальності, де був найбільший конкурс?

- Будь ласка. Ось конкурсний показник прийому студентів на стаціонар в 2000 році (див. таблицю).

- А що можна сказати про рівень знань наших вступників?

- Шкода, але рівень знань знизився навіть порівняно з минулим роком.

- Як завжди, в університет приходять вчитися медалісти. Скільки їх у цьому році серед зарахованих?

- На стаціонарі у нас 99 медалістів. Найбільше їх на будівельному факультеті (спеціальність МО) - 21. Чотирнадцять медалістів обрали спеціальність ПЦБ, а дванадцять - «архітектура»; дев'ять медалістів обрали спеціальності ІТЕП, ЕКБ, а сім - ІУСТ. Крім того, в КНУБА вчитимуться 52 студенти, які мають диплом з відзнакою вузів 1-2 рівня акредитації (технікум) та ПТУ.

- Скільки юнаків і дівчат поповнять наш студенський колектив?

- На перший курс прийшло 585 юнаків, а дівчат - 355.

- А скільки серед них киян та іногородніх?

- 580 осіб - це мешканці Києва, а 360 - приїхали на навчання до КНУБА з інших регіонів України.

- Дякую за бесіду.

І. ГЕРАЩЕНКОВА.

АРХ	ОДПМ	ПЦБ	МО	МБГ	ГД	ЗК	ТБКВМ	ІУСТ	ІТЕП	БМО	АТП	ТВ	ВВ	СВВ	ЕКБ
2.65	4.25	2.20	3.50	2.87	2.65	3.08	2.07	5.60	3.43	2.03	3.18	2.39	2.73	2.55	3.70
П р о х і д н и й б а л															
34	24	15	14	17	17	17	17	17	19	16	16	16	15	17	17

ЇХ ІМЕНА ЗАНЕСЕНО ДО КНИГИ ПОШАНИ КНУБА

16 випускників Університету 1999-2000 навчального року за наказом ректора проф. А.ТУГАЯ за відмінне навчання, активну участь у науково-дослідній і громадській роботі нагороджено ПОЧЕСНИМ ДИПЛОМОМ та занесено до КНИГИ ПОШАНИ Київського національного університету будівництва і архітектури.

Будівельний факультет:

В'ячеслав АДАМЕНКО,

Дмитро ГЕРЯ,

Марина СУХОРУКОВА

Факультет міського будівництва:

Олександр СТЕЛЬМАХ,

Наталія ЯВТУШЕНКО

Будівельно-технологічний факультет:

Ольга ВАКУЛЕНКО,

Тетяна ГЛУХЕНЬКА

Санітарно-технічний факультет:

Андрій АНТОНЕНКО,

Наталія СТУПАК

Факультет автоматизації будівельного виробництва:

Антон ДОВГАНЬ,

Юрій ЗІНЧЕНКО,

Євген МІСЮРЕНКО,

Тетяна ПОПЛІНСЬКА,

Марія БОТВИНОВСЬКА

Архітектурний факультет:

Світлана РОМЩИНА,

Олена ЛАЗЕБНА

Фото: Ці випускники КНУБА отримали почесний диплом з рук ректора А.ТУГАЯ; їхні імена занесено до КНИГИ ПОШАНИ нашого вузу.

766 ФАХІВЦІВ ОТРИМАЛИ ДИПЛОМИ КНУБА

Студентські роки в житті людини - незабутні й вражаючі. Та спершу праця - одержання знань, а потім дружба, дозвілля, кохання.

У 2000-му році нові випускники отримали дипломи про вищу освіту. Ми попросили співробітницю студентського відділу кадрів **Тетяну Вікторівну МАЦЬКО** відповісти на питання «А+Б».

- Скажіть, будь ласка, **Тетяно Вікторівно**, скільки випускників КНУБА в 2000-му році отримали роботу за державним замовленням?

- Цього року наш університет випустив 766 фахівців. З них - 745 випускників працевлаштовано за заявками підприємств і організацій України. 21 випускник має вільний розподіл.

- Що це означає?

- Вільний розподіл, наприклад, отримують молоді жінки, що тимчасово не працюють. Вони отримали відпустки декретну та по догляду за дитиною; якщо в сім'ї випускника є інваліди I та II груп (батьки або особи, що їх замінюють тощо), то вони теж мали право на вільний розподіл.

- **Тетяно Вікторівно**, скажіть, будь ласка, скільки заявок на працевлаштування отримав наш університет від за-

мовників - державних підприємств України?

- Будь ласка. Найбільшу кількість робочих місць для випускників запропонували такі організації: ВАТ «Домобудівний комбінат № 1 ім. Співакова» - 11 місць; «Київводоканал» - 10 місць. По 8 заявок надіслали для фахівців проектний інститут «Гіпроцивільпробуд» і Центральний проектний інститут. Однак були й такі роботодавці, що надіслали заявки до нас дуже пізно.

- Таким чином, **Тетяно Вікторівно**, порівняно з минулим, 1999-м роком, які факультети КНУБА краще всього працевлаштували своїх фахівців?

- Звісно, треба відзначити факультети автоматизації будівельного виробництва (декан, проф. В.СМИРНОВ), міського будівництва (декан, проф. С.ВОЙТЕНКО), будівельно-технологічного (декан проф. В.ГОЦ), де 100 відсотків фахівців своєчасно отримали роботу.

- Чи були у нас випускники, які зажадали самі знайти собі роботу?

- Зрозуміло, що були. Вони влаштувалися на інші підприємства та приватні фірми, хоч не дуже хотіли називати їх.

- Дуже дякую за розповідь!

ІНТЕРВ'Ю

Під час останнього дзвінка ми взяли короткі інтерв'ю у випускників КНУБА

Актовий зал заповнений випускниками, їх батьками, друзями, викладачами, співробітниками університету. «А+Б» цього дня завжди бере інтерв'ю у тих, хто вже покидає наш вуз, отримавши диплом про вищу освіту.

У першому ряду сидять дві дівчини. Підходимо до них. З однією починаємо розмову. Це - **Ольга ВАКУЛЕНКО**, випускниця **ТБКВМ-52**.

- **Олю, сьогодні 30 червня, вже 5 років, як Ви навчаєтесь в університеті. Сьогодні - свято, бо Ви отримуете диплом про вищу освіту. Що Ви відчуваєте?**

- Так, 5 років швидко промайнули. Я вивчилася і маю спеціальність - технологія будівельного виробництва. І сьогодні отримую диплом про закінчення вищого навчального закладу. Ці роки були для мене чудовими. І пригадуються зараз мені такими безтурботними та й цікавими, адже я стільки дізналася...

- **А хто з викладачів університету Вам найбільше запам'ятався і як спеціаліст, і як людина?**

- Ну, багато улюблених викладачів... Усіх навіть не зможу назвати.

- **А найулюбленіший викладач?**
- Це передусім Віра Григорівна ГРЕЧАНЮК, викладач хімії, доцент; професори кафедри технології бетонних і залізобетонних конструкцій Раїса Федорівна РУНОВА та Ніна Георгіївна РУСАНОВА. На їхніх лекціях було найцікавіше, тому час спливав непомітно й швидко.

- **Де працюватимуть випускники вашої спеціальності після закінчення КНУБА?**

- Звичайно, ми будемо працювати на підприємствах будіндустрії, в домобудівних комбінатах і заводах залізобетону. Я й всі мої однокурсники вже маємо направлення на роботу.

- **Олю, а куди конкретно Вас направили управління?**

- Я маю направлення на роботу в

науково-дослідний інститут будівельних конструкцій, однак отримала й рекомендацію до аспірантури і дуже сподіваюся всту-

пити туди, щоб продовжити навчання й вдосконалити свої знання.

- **Дякую! Зичу Вам всього найкращого!**

Ось як відповів на моє питання випускник будівельного факультету **В'ячеслав АДАМЕНКО**:

- Студентське життя - це щось таке незрівняне... Розумієте, коли закінчуєш університет, то відчуваєш, що ніби втратив щось рідне й

близьке. Зрозуміло, я задоволений, що подавав усі труднощі, які мені зустрічалися під час навчання. З іншого боку, дуже хочеться бути самостійним, незалежним, хоча КНУБА мені не вистачатиме ще довго.

- **В'ячеславе, скажіть, будь ласка, де Ви працюватимете після закінчення?**

- У будівельній фірмі.

- **Цю роботу Ви знайшли собі самі чи...**

- Вона мене знайшла!

- **Яку посаду Вам запропонували?**

- Поки що я цікавлюсь роботою, яку виконує організація. Отже, працюю лише тиждень, знайомлюсь з новим колективом.

- **Скільки часу Ви знайомі зі своєю фірмою, як дізналися про її існування?**

- Ну, я про неї чув раніше, поставився її знайти. Пройшов співбесіду і найнявся на роботу.

- **І останнє питання. Хто з наших викладачів залишив у Вашій душі спогад?**

- Розумієте, можна сказати, що кожний.

- **А все-таки?**

- Гарзд! Хочу добре слово сказати про Віталія Івановича ТЕРНОВОГО з кафедри технології будівельного виробництва, керівника мого дипломного проекту Володимира Олександровича ПЕРМЯКОВА, зав. кафедри металевих і дерев'яних конструкцій.

- **Бажаю Вам успіхів!**

І. ГЕРАЩЕНКОВА

Фото 1: Ректор вручає диплом В. Адаменку.

Фото 2: О. Вакуленко, випускниця 2000-го.

СЛОВО ПРО ВЧИТЕЛЯ - ВАСИЛЯ МАРКЕЛОВИЧА ШЕВЧЕНКА

Ким Ви хочете стати, що оце прийшли до нашої студії? - запитав у нас Василь Маркелович ШЕВЧЕНКО.

- Художниками, - була наша самовпевнена відповідь.

- О! - сказав він, широко розплющивши свої добрі, голубі, ще без окулярів очі.

Коротко познайомивши нас з вимогами до студійців, він сказав, коли братись до занять. Нас здивувало, що вчитель не робив ніякого іспиту, а лише переглянув наші малюнки і одразу зарахував до студії. В інших студіях міста були конкурсні набори, тому туди нелегко було потрапити. Викладали в них художники з художнього інституту і туди вступали, щоб бути ближче до популярного закладу.

Молоді на заняття збиралося багато. Усі могли навчитись чогось і для кожного ставились індивідуальні завдання. Нам, як початківцям, запропонували рисунок з геометричних тіл, щоб ми їх закомпонували і побудували в своїх малюнках. Я одразу «сів на міль», але ВЧИТЕЛЬ допоміг порадою, і я виправив помилку.

Кумедно переступаючи через щільно розставлені стільці, що правили нам за мольберти, він пильно вдивлявся в кожен малюнок і, схилившись чи присівши навпочіпки, а то й сівши на місце учня, тихо робив кілька зауважень і переходив до іншого студійця. Не можна було не помітити, що він нікого не обминав, проте було й так, що він підходив до декотрих вкрай рідко, але це були досвідчені учні, які вчилися малювати вже кілька років. З ними він спілкувався осібно і говорив ще тихіше, майже пошепки, однак за цим відчувалась якась особлива нота й таким чином наголошувалась важливість сказаного.

На стінах студії висіли зразкові етюди, і нашим потаємним бажанням було самим досягти такого рівня, щоб наші малюнки знаходились поряд з ними.

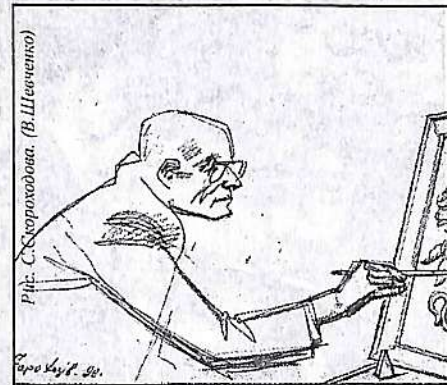
Завершивши перші вправи, ми розклали малюнки просто на підлозі. Вчитель виставляв оцінки, а ми спостерігали. Він проробляв це сам, а іноді радився зі старостою. Ніхто, здається, на оцінки не ображався, бо всі вони були виставлені гласно з плюсами й мінусами. Та й на що можна було ображатись, адже скрізь висіли зразкові роботи, і ми самі бачили свої недоліки!

Аналізуючи вади в малюнках, Василь Маркелович ніколи не говорив про них кепкуючи: спочатку відзначав те хороше, що бачив у роботі учня, а вказавши на помилку, вимагав її негайного виправлення.

Щирий і емоційний, він міг у спілкуванні перейти на інші тони. Виразно жестикулюючи та категорично щось стверджуючи, міг «всипати перцю», та на це було важко обра-

зитись, бо видно було відкрити й відверто люблячу душу. І лише згодом, чогось навчившись і подавшись до престижніших студій, ми збагнули, що там така поведінка вчителя на їхній мові називалась «сбиваним спеси» і супроводжувалась неабияким приниженням студійця.

Отже, ставлячи не завжди високу оцінку, Вчитель казав: «Ну що ж, на те воно й

«НА ТЕ ВОНО Й МИСТЕЦТВО: ТРЕБА НАПОЛЕГЛИВО ПРАЦЮВАТИ І КОЛИСЬ З'ЯВИТЬСЯ ШЕДЕВР»

мистецтво: сьогодні - підйом, завтра - спад, не можна всього передбачити, треба наполегливо працювати і колись обов'язково з'явиться шедевр».

Серед порад його не було нічого особливого, нікому він не нав'язував свого бачення: «Роби тільки так!» Відвідуючи разом з нами художні виставки, він вирізняв на них несхожі за стилем картини, чим немало нас дивував, бо важко було пристосуватись до його смаку.

Пригадуючи тепер ті картини, які відзначав УЧИТЕЛЬ, не пам'ятаю серед них чогось примітивного, навпаки, то були високохудожні твори, які я зумів оцінити лише згодом. Вершинами малярства вважає він РАФАЕЛОВУ Мадонну, Джоконду ЛЕОНАРДО, ТИЦІАНА, РЕМБРАНДТА, РЕНУАРА і ВАН ГОГА. Серед українських майстрів цінує ЛЕВЧЕНКА, ПЕТРИЦЬКОГО, Ф.КРИЧЕВСЬКОГО, серед сучасників - ШИШКА, свого вчителя О.ШОВКУНЕНКА, Т. ЯБЛОНСЬКУ цінує досить високо.

Ми дуже мало тоді знали про Василя Маркеловича як художника. Своїх робіт він майже не показував, пояснюючи це тим, що хоче вберегти нас від копіювання. На етпадах, працюючи разом з ним, ми бачили його палітру, виповнену кольором, але були зайняті своїми щоденними вправами, а не спос-

тереженням за тим, як малює сам вчитель.

УЧИТЕЛЬ говорив нам, що його студія - це не підготовче відділення, а народна майстерня для художників. І так воно й було: ми часто їздили по селах, малювали доярок і водіїв, робили спільні виставки.

Деякі перебігали з однієї студії до іншої. Вчитель цього не схвалював і вважав, що там працюють уже з підготовленими учнями, а він приймає необізнаних і починає з нуля. Не пригадую випадку, щоб він кому-небудь відмовив у навчанні, або образив: «Ви - нездара!» У загальних стихійних розмовах участі не брав, пропагував стриманість у мові й зосередження в роботі. Однак Василь Маркелович поведився і досить емоційно. Так, під час огляду виставок він захоплювався їх обговоренням, збирав чималу юрбу слухачів, і за нами, від зали до зали, йшли глядачі, гадаючи, що це екскурсовод.

На кафедрі рисунку в університеті будівництва і архітектури він працював постійно, не покидаючи роботи в студії. Тепер я вже міг більше спілкуватись з УЧИТЕЛЕМ: бачити його у роботі зі студентами і в стосунках з колегами. Працюючи з ним на підготовчому відділенні, знову починали все з нуля. Ніде в роботі я не помічав такої результативності, коли зі слухача, який не міг тримати олівця, протягом навчання виростав вправний рисувальник, а згодом - хороший студент. Звичайно, не всім однаково легко давалась наука рисунку, і в таких випадках Василь Маркелович казав, що у одних здібності лежать на поверхні, а у інших - глибше. З такими важче працювати, але цікаво, тому що вони можуть досягти значно вищих результатів, ніж перші.

Не знаю, у кого він перейняв манеру викладання, але він і зараз з теплою згадує своїх вчителів К. ТРОХИМЕНКА, О.ШОВКУНЕНКА, з колег - Ю.ПЕТРОВА.

Познайомився я й з творами Вчителя. Це численні пейзажі, портрети, натюрморти, написані з натури, завжди узагальнені, красиво скомпоновані, гарно намальовані і широко написані. Рисунки його виразні і різноманітні за манерами: лінійні, лінійно-штрихові, тональні. Щоб усе це побачити і оцінити, потрібна виставка його творів. З рукописних речей маю його поради з рисунку та живопису, малювання голови і постаті людини, аналізи творів великих майстрів, лекції та конспекти.

Ми періодично зустрічаємось з УЧИТЕЛЕМ. У 80-літньому віці він цікавиться життям кафедри, показує нам свої твори і ділиться досвідом. Усіх пам'ятає і передає всім щирі привітання.

С.СКОРОХОДІВ.

ст. викладач кафедри рисунку та живопису

З ЖУРБОЮ РАДІСТЬ ОБНЯЛАСЬ ...

Шановний читачу! ВИ тримаєте в руках святковий номер «А+Б», присвячений тим, хто пішов у самостійне професійне життя й тепер завдячує викладачам за ґрунтовні знання, - випускникам університету, а також і тим, хто прийшов до КНУБА, аби здійснити свої юнацькі мрії, - першокурсникам, яких радо вітає ректор А.ТУГАЙ і чекає весь професорсько-викладацький колектив, готовий допомогти їм підготуватись до дорослого життя, навчитись відповідальності за власні рішення й вчинки і самореалізуватись в майбутньому.

Так, життя триває. Та не зникає з нашої пам'яті сум. Глибока скорбота не заважає нам сприймати щось радісне, однак печаль, яка причаїлась і дрімає у наших серцях, знайшла своє місце і свій час... «З журбою радість обнялась» - ці слова поета Олександра ОЛЕСЯ найточніше передають почуття, що охоплюють нас, коли когось бракує поряд, коли хтось відходить з наших лав. Це спомин про тих, кого нема вже серед нас цієї світлої серпневої днини. Ми багаті нашим спомином, нашим смутком, бо людина заслуговує поваги тоді, коли свято шанує і продовжує традицію, започатковану прадідами. ПАМ'ЯТЬ і робить нас справжніми людьми... У народі кажуть: достойне життя прожила й щаслива та людина, яка відходить в інший світ, але продовжує жити у спогадах близьких, друзів, колег...

«А+Б»

СТАВ ЦЕЙ ДЕНЬ ПОМИНАЛЬНИМ

Здатність пам'ятати да- на людині природою. Це означає і цінувати, і поважати, і згадувати, і взагалі думати. Ще в людині є чудова можливість підтримувати звичай, що зберігається поколіннями близьких, родичів, друзів, співробітників, просто знайомих, тобто традицію, що вшановується.

І в КНУБА є така традиція. Існує вона вже досить давно. У переддень Нового року представники ректорату нашого вузу, ректор А.ТУГАЙ, проректори, декани факультетів, начальник відділу учбової частини виїжджають на Байкове кладовище, аби пом'янути наших співробітників, які покояться там...

- Як виникла ця традиція? - запитали ми Анатолія Михайловича ТУГАЯ.

- Якось напередодні Нового року на засіданні ректорату згадали ми про передчасну смерть одного з наших керівників, проректора Є.ЛИТВИНЕНКА й вирішили всі піти на його могилу й вшанувати пам'ять. Недалеко знаходяться могили ректора КІБІ Є. ВЕТРОВА, наших співробітників, зав. лабораторією

Л.СЕВЕРИНОВСЬКОГО, зав. кафедрою В. ОЖОГНА.

Отак і став цей день поминальним...

І.ГЕРАЩЕНКОВА

ПАМ'ЯТНИК СВОЄМУ КЕРІВНИКУ

Весняної днини, світлої й печальної, представники кафедри технології будівельного виробництва, співробітники нашого університету приїхали на міське кладовище «Берківці», аби пом'янути свого багаторічного керівника Юрія Івановича БЕЛЯКОВА, доктора технічних наук, професора, академіка Академії будівництва України.

Юрій Іванович близько 20 років очолював цю кафедру, підготував 30 кандидатів технічних наук. Він - автор понад двохсот наукових і методичних праць, монографій тощо. Він став засновником наукових шкіл у гірничорудній промисловості та будівництві.

Минуло три роки звідтоді, як він пішов з життя. Спільними зусиллями ректорату, деканату будівельного факультету, кафедри технології будівельного виробництва та рідних було змонтовано і встановлено пам'ятник Юрію Івановичу БЕЛЯКОВУ.

На скорботному мітингу виступили заст. декана факультету ПЦБ А. КУЗНЕЦОВ, зав. кафедрою ТБВ В.ЧЕРНЕНКО, професор кафедри ТБВ Ю. ПІЩАЛЕНКО, зав. галузевою лабораторією Л. ЧЕБАНОВ і відзначили велику роль Ю. БЕЛЯКОВА в становленні кафедри

ТБВ, розвитку наукових досліджень, підготовці інженерних і наукових кадрів найвищої кваліфікації, а також пригадали його людяність і порядність. Були тут засмучені вдова та дочка Ю.БЕЛЯКОВА, зігріті трішки підтримкою його друзів. Щира повага й незгасаючий сум прозвучали у вірші Т. ДЕМЬЦЬКОЇ.

ЮРИЮ ІВАНОВИЧУ

БЕЛЯКОВУ

Три года по ту сторону без имени и даты Среди гранитных плит, где все должно быть свято, Вам суждено пробыть, не заслужив опалы, На том клочке земли, что домом Вашим стала. Теперь Ваш дом обрел хозяина и имя И впредь уже не так в нем будет сиротливо. Вы верили в людей, в их доброту и честность, И это тот залог - не кануть в неизвестность. Коллеги и друзья, любя, Вас не забыли, В печальный этот день Ваш образ воскресили.

ЩОБ НЕ ЗГАСАЛА ПАМ'ЯТЬ...

У нашому навчальному закладі пам'ятають учених, викладачів, спів-

робітників, відданих улюбленій справі, адже їхня доля твено перепліталась з долею університету. У залі вченої ради, в галереї біля ректорату розміщені портрети наших видатних науковців, виконані університетськи-

ми художниками О.ГОРБЕНКОМ, В.ШЕВЧЕНКОМ, К.СУДАРЕНКОМ.

В університеті шанобливо пам'ятають тих, кого нема серед нас і роблять усе, щоб спомин про них не згасав. Так, колективи кафедр

встановили недавно пам'ятні дошки професорам Б.ЛОБАЄВУ, В.СМИЛОВУ, І.ДЗЮБКУ, Г.ЯТЮЛЮ. Отже, у пам'яті нашої лишаються ті, хто все трудове життя йшов поруч з нами.

Інф. «А+Б»

Є. РЕЙЦЕН

КУЗНЯ ТА ТАЛАНТІВ

СПОГАДИ

Переді мною маленька в блакитній обгортці книжечка українського письменника Леоніда СЕРПІЛІНА «Будівничі», видана в 1955 році в Києві. Саме в цей період я навчався на 3-му курсі КІБІ і добре пам'ятаю, з яким нетерпінням ми чекали виходу в світ другої частини цього роману - діалогії, адже в ньому йшлося про становлення нашого інституту до середини 30-х років, а потім й у післявоєнний період.

Л. СЕРПІЛІН закінчив КІБІ в 1937 році і незважаючи на те, що описані ним викладачі й професори фігурують під вигаданими прізвищами, ми без труднощів впізнавали в них викладачів, які вчили нас ще наприкінці 50-х років. Ми дуже любили цей роман. На жаль, зараз мало хто пам'ятає про цей твір... Та саме в ньому я прочитав, що фільм «Подвиг розвідника» озвучував естрадний оркестр КІБІ!

Беру з полиці Український радянський енциклопедичний словник (3-х томне видання 1987 р.) і... не знаходжу в ньому прізвища ще одного видатного випускника КІБІ Віктора НЕКРАСОВА, лауреата Сталінської премії, яку він отримав за книжку «В окопах Сталінграда». Укладачі словника, напевне, вважали, що нема чого писати про архітектора-дисидента, хоча й лауреата – в країні тоді повним ходом йшла горбачовська «перестройка»...

На початку 60-х років лунала слава про студентський театр

«СВЕТ», біля витоків якого стояли Ігор БЕЗГІН, колишній директор Театру юного глядача, а потім і театру ім. І.ФРАНКА, а зараз - академік, доктор мистецтвознавства, професор, заслужений діяч науки України і нещодавній заступник начальника Управління генплану Києва, автор гімну нашому Університету Євген ЛИШАНСЬКИЙ. І

ки, мери міст, поети, відомі спортсмени - усіх не перелічити...

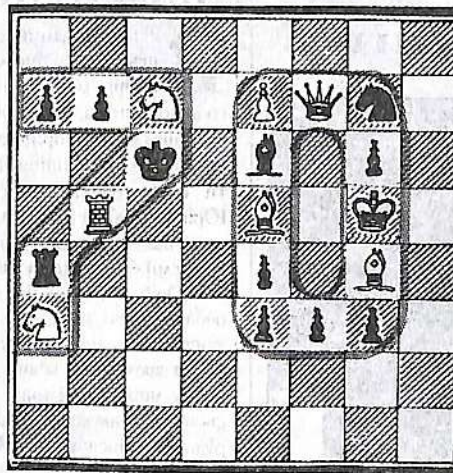
Серед випускників нашого університету є навіть й дипломати, наприклад, посол України в африканській Гвінеї Валерій ПИВОВАРОВ, капітан збірної нашого інституту з баскетболу в 50-ті роки. А ще: гросмейстер з шахів Ігор ПЛАТОНОВ, міжнародний майстер із стокліткових шашок Володимир БОРОНИЛО, майстер спорту з шахової композиції Валентин ЛУК'ЯНОВ і багато інших.

Член збірної України Наталка КУЧЕРЕНКО, яка закінчила аспірантуру нашого університету в минулому році, присвятила його 70-річному ювілею скахографічну задачу-двоходівку, рішення якої знайти не так просто (див. кінець статті). Її символічні задачі відомі далеко за межами нашої країни, зокрема, двоходівки з літерами «Л» і «К», присвячені Президентові нашої країни Леоніду КУЧМІ.

Спливе невдовзі в минуле ювілейний 2000 рік, однак, без сумніву, у прийдешньому сторіччі з'являться нові таланти, які своїми досягненнями в науці, мистецтві, спорті та інших видах діяльності прославлятимуть і надалі Київський національний університет будівництва і архітектури.

Не забуваймо ж тих, хто прославляв наш університет у ХХ столітті! Книгу пам'яті про них ще не написано. £

(Розв'язання задачі: І. К: е6).

Н. КУЧЕРЕНКО

МАТ ЗА ДВА ХОДИ

тепер завжди аншлаг на виступах оперного співака Станіслава ПІКУЛЬСЬКОГО. Всі троє - випускники факультету міського будівництва (1959).

Часто по радіо можна почути пісні, написані на вірші відомого українського поета-академіка Андрія ДЕМИДЕНКА, випускника спеціальності «Інженерна геодезія» (1973).

Наші випускники сьогодні - учні, міністри, артисти, письменни-

Засновник - Київський національний університет будівництва і архітектури «А+Б» Свідоцтво про реєстрацію: КІ, №137 від 20.12.1995 р.

Керівник проекту - Микола ОСЕТРИН, проректор

Матеріали готували: Ірина ГЕРАЩЕНКОВА, редактор, Ія ЧІЛАЧАВА, ст. викладач кафедри українознавства

Дизайн і комп'ютерна верстка Ірена УДІНА

Адреса редакції: 252180, м.Київ-180, Повітрофлотський проспект,31, кімн.346, тел. 241-55-35

Газета зверстана на комп'ютерному видавничому комплексі університету. Тираж 250 примірників. Безкоштовно